

JUTJAT del SOCIAL núm.33
BARCELONA
Actuacions núm. 1278/09

SENTÈNCIA núm.

Barcelona, 23 de febrer de 2010

JOAN AGUSTÍ MARAGALL, magistrat jutge del Jutjat Social número 33 de Barcelona, he vist les actuacions promogudes per CLARA MILLET VALLÉS contra FUNDACIÓ ORFEO CATALÀ-PALAU DE LA MÚSICA CATALANA en demanda en impugnació de ACOMIADAMENT.

ANTECEDENTS DE FET

Primer. El dia 29.12.09 va ser repartida a aquest Jutjat la demanda que origina aquestes actuacions. En la demanda, havent al·legat els fets i fonaments jurídics oportuns, es demanava sentència en què es declarés la nul·litat o improcedència de l'acomiadament.

Segon. Admesa a tramitació la demanda, es va assenyalar per a la celebració de l'acte del judici el 12.2.2010, en què va tenir lloc a presència judicial. El lletrat Angel Mazorra assistí el demandant i la lletrada Carolina Capsir representà i assistí l'entitat demandada.

Tercer. En l'acte del judici, la part demandant va ratificar la demanda i la demandada s'hi va oposar. Es van practicar les proves d'interrogatori, documentals i testimonials proposades i admeses i finalment les parts van insistir en les seves peticions. Prèvia convocatòria de les parts, en data 19.2.10 s'ha acordat i practicat més prova (documental, testimonial i interrogatori) i el judici ha quedat llest per sentència.

Quart. En la tramitació d'aquest procediment s'han observat les normes processals de caràcter essencial aplicables al cas.

FETS PROVATS

1. El Palau de la Música Catalana (en endavant, el Palau) engloba les següents entitats: La Fundació Orfeo Català-Palau de la Música Catalana (en endavant, la Fundació), que té per objecte l'estímul i foment de tota classe d'activitats culturals, especialment en l'àmbit musical; l'Associació Orfeo Català (en endavant, l'Orfeo), propietària del Palau i amb el mateix objecte social que l'anterior; el Consorci del Palau de la Música Catalana (en endavant, el Consorci), entitat pública integrada per la Generalitat de Catalunya, l'Ajuntament de Barcelona i el Ministeri de Cultura, que gestiona els serveis del Palau; i l'Associació Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana.

2. L'organigrama del Palau fins al canvi de direcció produït a l'estiu passat -arran del primer escorcoll realitzat pels Mossos d'Esquadra- era el que es descriu a l'informe pericial aportat per La Fundació (fols 361-362). Fèlix Millet presidia no només la Fundació, l'Orfeo i el Comitè Executiu del Consorci (la presidència institucional recau en el president de la Generalitat), sinó també tots els òrgans de direcció i executius d'aquestes tres entitats principals, així com l'anomenat Comitè de Direcció del Palau, que coordina l'activitat de les mateixes en determinats aspectes. Segons el mateix informe, Fèlix Millet gestiona totes les entitats com una sola, auxiliat per Jordi Montull, director administratiu del Consorci, de qui depenia Gemma Montull -la seva filla- com a directora financera (foli 89).

3. Per decisió del seu pare, Fèlix Millet, que presidia l'Orfeo des de 1978, la demandant -licenciada en dret i màster en gestió cultural (doc. 23 part actora)- fou contractada per l'entitat demandada en data 15.1.01. Inicialment desenvolupà el càrrec de directora adjunta del Departament de Marqueting, per passar posteriorment, a partir de 2006, al de directora del Departament Internacional. La seva retribució en el moment de l'acomiadament era de 5.967 euros bruts al mes, inclosa la prorata de pagues extres (fet conforme).

4. La seva funció com a directora del Departament Internacional, assistida d'una directora adjunta i una secretària i amb un pressupost anual de 40-50.000 euros l'any (doc. 26 de l'actor), era potenciar i publicitar la imatge del Palau de la Música a l'estranger, tant pel que fa estrictament a l'edifici modernista (declarat Patrimoni de l'Humanitat), com a potencial recinte per a activitats musicals. La demandant aprovava les despeses del Departament, que posteriorment eren abonades i registrades pel departament de comptabilitat general de la Fundació.

5. En assumir la direcció del Departament Internacional, la demandant passà a integrar també l'anomenat Comitè de Direcció del Palau, juntament amb el seu pare, Fèlix Millet (president), Jordi Montull (director general), Gemma Montull (directora financera), Rosa Garicano, Anna Morante i Elisabeth Barberà (doc. 4 de la dda.). Aquest Comitè, no previst estatutàriament, de coordinació entre les tres principals entitats del Palau (Consorci, Orfeo i Fundació), es creà -segons es de veure en una de les seves actes- "perquè els assistents, en representació dels diferents departaments de la casa, tractin els temes generals que puguin afectar a tothom i que cadascú pugui expressar la seva opinió lliurement, sense cap tipus de recança, per tal de poder debatre obrertament qualsevol problema que pugui sorgir" i el convocava Fèlix Millet quan ho considerava oportú, a fi de consensuar determinades qüestions, però no participava en la gestió financera ni retributiva ("L'únic tema que no es tocarà en aquest Comitè és el que fa referència a sous del personal, doncs és una qüestió totalment confidencial", en paraules del mateix Fèlix Millet, doc. 27.2 de la dda.).

6. Arran de la querrela interposada per la Fiscalia de Barcelona en data 2.6.09 contra Fèlix Millet i Jordi Montull, es produí un canvi en l'equip directiu de la Fundació, l'Orfeo i el Consorci. Els dos primers renunciaren per carta als seus càrrecs directius a les tres entitats a finals de juliol, i en data 15.9.09 presentaren escrit davant del Jutjat d'Instrucció núm. 30 de Barcelona pel qual reconeixien diverses irregularitats en la seva gestió, fent constar que "la resta de directius i les nostres filles i esposes respectives no en sabien absolutament res, es limitaven a seguir les nostres instruccions" (doc. núm. 14 de la dda., fols 488-490); abonaments a càrrec de la Fundació d'obres i reformes - fetes a immobles a l'Anella del Vallès; compra per part de l'Orfeo d'un local propietat d'una societat participada per ambdós (Millet i Montull), amb un guany d'un milió i mig d'euros i "que el Palau es fes càrrec de les despeses ocasionades amb motiu d'una sèrie de viatges particulars de les famílies Millet i Montull", per un import total que, segons els mateixos declarants, pujava a 500.000 euros.

En el mateix escrit es refereix també el cobrament per part d'ambdós de "bonus o incentius", que enlloc de cobrar-se per nòmina, "van ser remunerades a part mitjançant factures lliurades per societats nostres...En el meu cas (Fèlix Millet), vaig cobrar aquest bonus a través de la societat Bonoma, SL (529.334,52 euros...").

En la part de la declaració signada per Jordi Montull, s'especifica que "respecte als viatges privats a càrrec del Palau, vaig ser jo qui va parlar amb l'Agència i vaig indicar que no especifiquessin ni els destins ni les persones que gaudien dels viatges, com si fossin despeses pròpies del Palau".

7. Feta aquesta declaració, la nova direcció del Palau encomanà un informe pericial a l'empresa Deloitte destinat a ser aportat al procediment judicial a fi de detectar noves irregularitats -o confirmar les ja descobertes- emeses per les persones contra les quals s'adreçava la querrela presentada pel Ministeri Fiscal: Fèlix Millet, Jordi Montull Bagur, Gemma Montull Mir, Enrique Alvarez Vila i Pau Duran Bassé (els tres darrers,

directora financera, tesorera de l'Orfeó i tesorera de la Fundació) (foli 362). Es dona aquí per integratament reproduït aquest informe –doc. núm. 16 de la demandada, folis 347 a 435– que porta data 23.10.09.

8. La demandant, Clara Millet, no constava en aquell moment –ni consta en l'actual– com a persona imputada en les actuacions penals en curs, ni fou compresa per aquest informe encarregat per la nova direcció com a "Personas Objeto de Investigación" (doc. 16 de la dda).

9. En el seu apartat 11.2.1, "viajes personales", i 11.2.2, "bodas", aquest informe recull els abonaments de les factures reflectits a la carta d'acomodament, posant de manifest que la demandant, juntament amb el seu marit, havia participat en dos d'aquests viatges, el de la Polinèsia i el de les Maldives, així com que la Fundació havia sufragat un total de 51.487 euros per les despeses de la boda de la demandant celebrada en el mateix Palau. També recull l'existència d'una factura llurada per la societat Constructora Bonoma, SL, participada per Félix Millet i la seva esposa, Marta Vallès Guarro. (doc. 16 de la dda, folis 71 i 72), pel concepte de "Estudio de economía de mercat para l'any vivient a l'estranger", de data 22.12.08 i import de 278.075,20 euros, que fou abonada per transferència en data 15.12.08 (doc. 16 i 22).

10. Aquest informe no reflecteix en cap moment que la demandant fos conxorera ni d'aquest procés estual (que no ha existit mai), ni del seu abonament, ni tampoc de la font de finançament de la seva boda i dels viatges en els que participà. Tampoc ho fa respecte dels viatges "Informe especial" emès en data 12.11.09 per la Subdirecció General de Control d'Empreses i Entitats Públiques del Departament d'Economia respecte de l'exercici de l'any 2008 del Consorci, participat en un 45% per la Generalitat (doc. 16 i 24 de la dda i declaracions en l'acte del judici per part dels autors d'ambdós informes).

11. Ja abans del lliurament de l'informe de Deloitte, en data 19.10.09, la Fundació aportà a les diligències prèvies penals –entre altra documentació rellevant descoberta en el curs d'aquesta investigació interna– documents relatius a les despeses sufragades per la Fundació corresponents a la boda de la demandant, Clara Millet, xifrades en aquell moment en 81.156,37 euros (folis 278 a 345).

12. La demandant, ja en mes de setembre, abans de la confessió del seu pare, parlà amb la nova presidenta, Mariona Carulla, i, després de desvincular-se de l'actuació irregular del seu pare (que manifestà ignorar totalment), li oferí cessar voluntàriament, atesa la situació, sempre que arribessin a un acord econòmic. Mariona Carulla –qui havia estat vicepresidenta en l'època anterior, sota la presidència de Félix Millet– li transmeté que podia seguir treballant, que havia fet una bona gestió al Departament Internacional, i que confiaven en ella. L'actual direcció ha desenvolupat algun dels projectes endagats per la demandant, com ara la col·laboració amb la Fundació creada pel director indi Zubin Mehta (declaracions de la demandant, de Mariona Carulla i doc. 27).

13. Després de fer-se pública la confessió del seu pare de data 16.9.09, en data 18.9.09 la demandant inicià una situació d'incapacitat temporal de la qual no ha estat alta fins al 25.11.09, un cop ja acomiadada (foli 1551).

14. En els dies i setmanes posteriors a aquesta confessió de Félix Millet i Jordi Montull, l'actual direcció del Palau procedí a acomiadar disciplinàriament Gemma Montull (directora financera), Rosa Garicano (directora general del Consorci) i Elisabeth Barberà (secretària de presidència, en el seu cas, per causes objectives). Per contra, un germà i un cunyat de Félix Millet, assessor musical i ordenança, romangueren –i romanen– en els seus llocs de treball (declaració de la demandada i testimonial de Joan Linares).

15. La demandant, Clara Millet, en sentir-se pressionada pels nous rectors del Palau, presentà la seva dimissió com a vocal de la Junta Directiva de l'Orfeó Català a la reunió de 27.10.09, després de manifestar "que no tenia el menor coneixement del que estava passant, ni va participar en els fets successius", i que s'havia "sentit maltractada per la Junta com si fos una còmplice dels responsables del que ha passat" (doc. 34 actora). En data 13.11.09 fou cessada com a patró de la junta de la Fundació demandada (doc. 35 actora).

16. En data 2.11.09 presentà papereta de conciliació contra la Fundació en reclamació de diferències salarials, papereta que la Fundació rebé el 9.11.09, i respecte de la qual s'intentà sense èxit la conciliació en data 20.11.09 (foli 1675).

17. En data 12 de novembre la demandant ha estat acomiadada disciplinàriament, per mitjà de comunicació escrita del següent tenor literal (doc. 1 de la dda):

"Per la present, li comuniquem que la Direcció de la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana (en endavant, la Fundació) ha decidit procedir al seu acomiadament disciplinari, amb data i efectes del dia d'avui.

L'esmentada decisió disciplinària s'adopta per les causes i motius que es relacionen a continuació, i una vegada pres coneixement fefaent dels fets específics que es concreten en aquesta carta, la comissió dels quals resulta absolutament inacceptable i d'extrema gravetat atenes als càrrecs i responsabilitats com les que vostè tenia assignades i desenvolupava pel Palau de la Música.

En concret, en aquesta situació vostè ha ostentat la condició de membre del seu equip directiu (Comitè de Direcció), ocupant els càrrecs membres de la Comissió Delegada de la Fundació i vocal de l'Associació Orfeó Català (en endavant, l'Associació), a la vegada que Responsable del Departament Internacional de la Fundació.

En aquest sentit, en l'actualitat el Palau de la Música està travessant una complicada situació a la que ens referirem a continuació, tot i que és sobradament coneguda per vostè.

Així, en els darrers dies hem assistit a la confirmació de la imputació penals dels senyors Félix Millet (el pare de vostè) i Montull per delictes continuats de falsedat en document oficial i mercantil, d'apropiació indeguda o societat d'administració deslleial, havent estat inclòs reconegut per ells mateixos bona part dels fets que se li imputa i que comporten la desviació de fons públics i privats del Palau als seus patrimonis privats, de les seves famílies i d'altres, mitjançant la declaració presentada en el passat dia 16 de setembre de 2009, que va ser ratificada en la declaració judicial que va tenir lloc el passat dia 19 d'octubre de 2009.

En aquest context, no hi ha cap dubte que vostè com a membre del Comitè de Direcció del Palau i Responsable del Departament Internacional de la Fundació, també compte amb responsabilitats no menys pel fet de no haver vetllat pel patrimoni i la bona gestió de la Institució si no per haver resultat beneficiària directa d'algunes d'aquestes irregularitats.

En conseqüència, una actitud com la seva, on es demostrà que era plenament conxorera i participi i beneficiària en almenys algunes de les actuacions irregulars dutes a terme a terme pel seu propi pare, Félix Millet, i el Sr. Montull, és el que justifica sobradament la decisió disciplinària en grau màxim que comporta l'acomiadament que mitjançant la present se li comunica.

Així, el passat dia 16 de setembre de 2009, el seu pare, el senyor Millet i el senyor Montull, van reconèixer judicialment que ells i les seves famílies havien gaudit de lussuosos viatges sufragats pel Palau de la Música.

A resultes d'aquesta confessió, els auditors de Deloitte que estan portant a terme l'anàlisi de les actuacions indegudes que s'han realitzat al Palau aquest darrer any als efectes de preparar un informe pericial, han posat en coneixement d'aquesta Direcció, que vostè i la seva parella han gaudit, en companyia d'altres familiars i amics, de dos d'aquests viatges.

En concret, entre el 22 de març i el 3 d'abril de 2006 vostè va anar de viatge per la Polinèsia acompanyada del seu marit el Sr. Xavier Rafat i els Srs. Félix Millet i Josep, Félix Millet Vallès, Jordi Montull i Roger, Ross Jackson i les Sres. Laia Millet Vallès, Roser Vallès, Mercedes Mir Recio, Marta Vallès Guarro. Aquest viatge va ser costejat pel Palau de la Música, per un import total de 141.225,57 Euros (IVA inclòs), facturat per VITATGES BALEARS a l'Associació Orfeó Català de la que vostè, ja en aquelles dates, era membre de la Junta Directiva. El detall de les referides factures és el següent:

- Factura núm. C000984/06/09, de 28 de febrer de 2006, per import de 90.745 Euros (IVA inclòs).
- Factura núm. S7004993/06/09, de 2 de març de 2006, per import de 50.580,57 Euros (IVA inclòs).

Així mateix, entre el 16 i el 27 de gener de 2008, vostè va anar de viatge a les Illes Maldives acompanyada del seu marit, el Sr. Xavier Rafat, i els Srs. Félix Millet i Josep, Jordi Montull i Roger i Oscar Ventura Montull i les Sres. Mercedes Mir Recio, Marta Vallès Guarro i Gemma Montull. Aquest viatge va ser igualment costejat per l'Associació Orfeó Català per import de 70.200 Euros (IVA inclòs) i pel Consorci del Palau de la Música per import de 3.434,74

Euros (IVA inclòs), mitjançant les factures de VIATGES BAIKAS que es detallen a continuació:

Factures emeses contra l'Associació Orfeó Català pel viatge a es Illes Maldives:

- Factura n.º SF/018064/09, de 5 de setembre de 2007, per import de 23.800 Euros (IVA inclòs)
- Factura n.º C/012047/07/09, de 22 de novembre de 2007, per import de 46.400 Euros (IVA inclòs)

Factures emeses contra el Consorci del Palau de la Música pel viatge a les Illes Maldives:

- Factura n.º C/004388/08/09, de 6 de maig de 2008, per import de 1.583,78 Euros (IVA inclòs)
- Factura n.º SF/00915/08/09, de 6 de maig de 2008, per import de 1.850,96 Euros (IVA inclòs)

D'altra banda, en data 19 d'octubre de 2009, aquesta Direcció va ser informada per l'empresa d'auditoria d'un fet que evidencia la seva connexió amb els Srs. Millet i Montull, per tal de desviar fons del Palau al patrimoni privat de la seva família.

En particular, s'ha pogut constatar que la mercantil BONOMA SL, empresa constructora propietat de la seva família, va facturar a la Fundació, mitjançant la factura n.º 3/2008, de data 22 de desembre de 2008, l'import de 278.075,20 Euros (IVA inclòs), per un suposat treball fet pel Departament d'Internacional, del que vostè era la Responsable, consistent en un "Estudi econòmic de mercat per a l'any vinent a l'estranger", del que no es té cap constància.

Com dèiem, aquest és un clar exemple de la seva connexió i participació en algunes de les actuacions irregulars que l'anterior equip directiu del Palau, del que vostè en formava part, duta a terme, amb el desí final del benefici dels seus pares Millet i Montull i les seves famílies de les que vostè és un dels membres directament beneficiats.

Adicionalment, ens hem de referir a la desviació de fons del Palau de la Música que es va fer en el seu propi benefici i amb motiu del seu casament, que es va celebrar al Palau de la Música el 28 de juny de 2008, i va ser sufregat amb recursos de la pròpia institució.

En concret, en data 9 d'octubre de 2009, els nous auditors del Palau de la Música van trobar factures relatives al seu casament per un valor total de 36.987,44 Euros, que es corresponen amb la següent relació:

- Factura n.º 02.160, de 10 de juliol de 2002 emesa per l'empresa 440 CROMA contra la Fundació per import de 752,94 Euros (IVA inclòs) per l'enregistrament del seu casament el 28 de juny de 2002. (Per un error tipogràfic, a la factura consta juliol).
- Factura n.º 02.35.CC, de 28 de juny de 2002 emesa per l'Associació contra la Fundació per import de 5.500 Euros per la participació de l'Orfeó Català al seu casament a l'església de Sta. Maria del Mar, el 28 de juny de 2002.
- Factura n.º 720, de 2 de juliol de 2002, emesa per l'empresa MEDIS contra la Fundació, per import de 38.761,47 Euros (IVA inclòs) pels treballs realitzats pel al recepció de la plaça, llitges i passadissos laterals de la Sala Central del Palau de la Música amb motiu de la celebració del convit del seu casament en data 28 de juny de 2002.
- Factura n.º 279, de 3 de juliol de 2002, emesa per l'empresa FLORES PLANT contra la Fundació, per l'import de 11.161,66 Euros (IVA inclòs) per l'ornamentació floral a la sala en data 28 de juny de 2002.
- Factura n.º CR-294.765, de 29 de juliol de 2002, emesa per l'empresa UNIPOST contra la Fundació, per import de 322,92 Euros (IVA inclòs) pel servei de distribució i franqueig de correspondència.
- Factura n.º 02/785, de 30 de juny de 2002, emesa per l'empresa A.Z. SOCIEDAD ANONIMA DE PROMOCIONES contra la Fundació, per import de 258,77 Euros (IVA inclòs), pel servei d'hostesses el dia del seu casament.
- Factura n.º 167/02, de 10 de juliol de 2002, emesa per PRENSASI TAM, SL contra la Fundació, per import de 229,68 Euros (IVA inclòs), pels carrells al vestíbul el dia del seu casament.

Adicionalment, convé destacar que no es va abonar cap import pel lloguer dels espais i sales del Palau on va tenir lloc l'esdeveniment, que a més no van poder ser ofertats al lloguer d'altres entitats i persones, com a conseqüència d'estar reservats per a la celebració del seu casament. El cost estimat d'aquests lloguers, en atenció als paràmetres de cobrament aplicats a altres supòsits d'a similar al seu, hagués estat de 26.784,54 Euros.

La seva implicació en aquests fets resulta inqüestionable, com ja s'ha exposat abans, no només per la seva condició de membre del Comitè de Direcció del Palau i Directora del Departament d'Internacional sinó encara més directament si cap en tant que beneficiària directa d'aquestes irregularitats (viatges i casament) i responsable màxima del Departament d'Internacional que rep una factura d'una empresa de la seva família per un servei mai prestat. Com a conseqüència d'això és palmari que el seu coneixement sobre aquests fets era ple i absolut.

De conformitat amb tot allò prèviament exposat, aquesta Direcció considera que vostè ha incorregut en incompliment greu i culpable de les seves obligacions laborals en tant que els fets i actuacions descrits comporten una transgressió de la bona fe contractual i abús de confiança en el desenvolupament de les seves funcions (ex article 54.2.d) de l'Estatut dels Treballadors)

Com a conseqüència de l'anterior, li reiterem la decisió de procedir al seu acomiadament disciplinari amb data i efectes del dia d'avui, 11 de novembre de 2009, reservant-se aquesta entitat qualsevol altra acció, inclús penal, que en el seu cas pogués correspondre".

18. El casament de la demandant, el 28.6.2002, se celebrà al Palau per la insistència del seu pare, Fèlix Millet, qui li donà una dimensió d'esdeveniment social, quan ella -segons afirma- hauria volgut una cerimònia més íntima. La demandant hagué de negociar amb el seu pare el nombre de convidats estrictament de la parella, i ella només s'ocupà del guarniment floral, d'un cost 11.000 euros, que encarregà juntament amb la seva mare (declaració d'ambdues). L'actual presidenta, llavors vicepresidenta, Mariama Carulla també assistí a la boda (declaració testimonial de la mateixa).

En data 9 d'octubre de 2009 la investigació interna a càrrec de Deloitte trobà factures relatives al seu casament per un valor total de 36.987,44 euros, relacionades a la carta d'acomodament ja reproduïda, que foren sufregades per la Fundació (doc. 16 de la dda.). No consta que la demandant hagués tingut coneixement d'aquest fet. La resta de despeses -el menjar i el disjòquei- fou assumit per la família de l'espòs (declaració testimonial del mateix).

19. La demandant i el seu marit participaren en els dos viatges familiars descrits a la carta d'acomodament, a la Polinèsia l'any 2006 i a les Illes Maldives l'any 2008, juntament amb altres membres de les famílies Millet i Montull, viatges que, per decisió de Fèlix Millet i Jordi Montull, foren costejats per l'Orfeó i, parcialment, pel Consorci del Palau, participat aquest darrer per la Generalitat, Ajuntament de Barcelona i Ministerio de Cultura (doc. 24 de la dda.).

No consta que els òrgans rectors d'ambdues entitats -junta directiva i patronat- fossin coneixedors d'aquest irregular finançament. La demandant era vocal de la Junta Directiva de l'Orfeó, de la qual era vicepresidenta Mariama Carulla, que, alhora, era també vicepresidenta del comitè executiu del Consorci. No consta que la demandant, tampoc a títol personal, fos coneixedora del finançament d'aquests viatges.

20. Bonoima, SL és una societat patrimonial, participada pels pares de la demandant, de la qual la seva mare, Marta Vallès, és la administradora única, i el seu pare, Fèlix Millet, apoderat des del 8.10.08 i que té per objecte gestionar l'abundant patrimoni familiar (doc. 36-37 part actora, i declaració testimonial Marta Vallès).

Fèlix Millet, com a apoderat d'aquesta societat, emeté la factura n.º 3/2008, de data 22 de desembre de 2008 contra la Fundació, per import de 278.075,20 euros (IVA inclòs), per un suposat treball titulat "Estudi econòmic de mercat per a l'any vinent a l'estranger", que fou abonada per transferència de data 15.12.08 ordenada per Jordi Montull, amb coneixement de la seva filla, Gemma Montull, que disposà la seva transmissió (declaració testimonial de Gemma Montull).

No consta que la demandant ni la seva mare estiguessin al corrent o fossin coneixedores d'aquesta operació, ni que l'estudi fos encarregat per ella ni pel departament que dirigia.

21. Ambdós pares de la demandant, Fèlix Millet Tussell i Marta Vallès Guarro, tenen fortuna pròpia, d'origen familiar, ja des d'abans que el primer accedís a la presidència

de la Fundació demandada. El primer, a més, era membre de diversos consells d'administració d'entitats i empreses importants; activitat que també li reportava nombrosos ingressos. En no d'aquest alt nivell econòmic, la demandant visqué des de petita, com una pràctica habitual, els habituals i luxosos viatges a l'estranger dels seus pares, en els quals sovint participava (declaració de la demandant).

22. Pocs dies abans del seu acomiadament, en data 2.11.09, la demandant formulà papereta de conciliació prèvia en reclamació 7.575 euros, en concepte de diferències salarials, que la Fundació rebé el 9.11.09.

23. L'acomiadament disciplinari de Gemma Montull, directora financera, produït a finals de setembre de 2009, ha estat declarat procedent per sentència dictada pel JS núm. 32 de Barcelona en data 18.2.10.

24. En data 9.12.09 s'intentà la conciliació en seu administrativa amb resultat de sense avinença.

RAONAMENTS JURÍDICS

I. Fets provats conformes

La relació de fets que es declaren provats s'ha deduït de la valoració conjunta de la prova aportada, d'acord amb els principis de la sana i imparcial crítica. Per a major claredat, s'ha especificat a cada fet provat el document o element de convicció que li dona suport probatori.

Les circumstàncies professionals de la demandant (antiguitat, categoria professional i salari) i els càrrecs que ocupava i les funcions que desenvolupava han estat conformes entre les parts.

A la demanda inicial s'afirmava que "los hechos relatados en dicha carta son manifiestamente falsos", afirmació que -en el moment de ratificar la demanda i a pregunta d'aquesta magistrat- s'ha rectificat en el sentit de reconèixer que els fets reflectits a la carta d'acomiadament són certs excepte pel que fa que la demandant en tingués cap coneixement que li sigui disciplinàriament imputable, més enllà d'haver participat i gaudit -lògicament- de la seva boda i de dos viatges familiars, el finançament dels quals, incontestablement, fou a càrrec de la fundació demandada. L'objectiu de la prova, per tant, s'ha centrat en determinar el grau de coneixement que tenia d'aquests fets, amb el resultat que s'explicarà més endavant.

II. Quant a la prescripció dels fets

La demandant, a la seva demanda, invoca en primer terme la prescripció dels fets imputats, al·legació que haurà de ser desestimada atès que la prova practicada ha posat de manifest que el primer moment en què l'actual direcció pogué tenir coneixement que les despeses dels viatges en els quals participà la demandant i el seu marit foren carregades a la Fundació no fou fins l'escrit de confessió presentat pel seu pare, Félix Millet, i Jordi Montull, davant del jutge d'Instrucció núm. 30 de Barcelona, en data 16.9.09 (doc. 14), mentre que el coneixement del fet que també havien estat carregades les despeses de la seva boda i l'abonament de la factura a Bonoima, SL, per un estudi existent, no el tingué fins al lliurament de l'informe de l'empresa auditora, el 23.10.09.

Lògicament, el còmput del termini de prescripció -segons reiterat i pacífic criteri jurisprudencial- no pot iniciar-se fins al moment en què es produí aquest coneixement per part de la nova direcció, que, com a molt aviat, no fou fins al 16.9.09, i més si es té en compte que la Direcció de la Fundació, fins poc abans, havia estat en mans dels responsables dels fets imputables (Félix Millet i Jordi Montull), principals interessats en la seva ocultació, cosa que impedeix -en tot cas- l'aplicació del termini de la prescripció llarga de sis mesos des de la data en què es produïren els fets.

S'ha de desestimar, per tant i com ja s'ha avançat, la prescripció dels fets imputats.

III. Quant a la denunciada vulneració de la garantia d'indemnitat (art. 24 CE)

Com a segona al·legació, la demandant invoca -a la seva demanda- la lesió de la garantia d'indemnitat, en considerar que l'acomiadament és reactivu al fet d'haver reclamat unes diferències salarials.

Tot i que, certament, ha quedat acreditat que, pocs dies abans de l'acomiadament, la Fundació demandada havia rebut la papereta de conciliació interposada per la demandant en reclamació de diferències salarials, aquest fet per si sol i en les singulars circumstàncies que concorren en el present cas, no pot constituir indicatiu suficient per activar la -mal- anomenada inversió de la càrrega probatòria regulada a l'art. 179-2 L.P.R. i establir la sospita raonable, ni que sigui com a mera hipòtesi racional, que l'acomiadament fou reactivu a l'exercici del dret fonamental a la tutela judicial efectiva (que, segons reiterada doctrina constitucional, empara també els actes previs a l'acció judicial, com ara la interposició d'una papereta de conciliació).

El fet fonamental que impedeix a aquest magistrat establir aquesta sospita o hipòtesi racional és la mateixa declaració de la demandant, que en cap moment ha vinculat el fet del seu acomiadament a la interposició d'aquesta papereta de conciliació, sinó al fet de ser filla del seu pare, Félix Millet. El pretès indicatiu, per tant, la presentació de la papereta de conciliació poc abans de l'acomiadament, s'ha de considerar -per tant- un fet purament casual o, fins i tot, pogué respondre a l'estratègia del litigi de la demandant, que potser precipità la seva presentació per poder denunciar el caràcter inconstitucional d'un acomiadament que es veia imminent.

S'ha de desestimar, per tant, la concurrència d'indici de lesió denunciada (relativa a la garantia d'indemnitat, ex art. 24 CE), sense que escaigui entrar a valorar, per una elemental raó de congruència processal i en ordre a evitar la indefensió de la demandada, la que es podria desprendre de les declaracions de la demandant a l'acte del judici, quan sostingué en tot moment que havia estat acomiadada per ser filla d'en Félix Millet, denúncia que -cas d'haver estat oportunament formulada a la demanda- s'hauria de vincular a l'art. 14 CE.

IV. Les concretes imputacions contingudes a la carta d'acomiadament

Desestimada l'al·legació de prescripció i descartada la concurrència d'indici de discriminació, escau ja abordar la qüestió de fons, és a dir, la qualificació de l'acomiadament impugnat.

Les imputacions que se li fan a la demandant consten ja reproduïdes amb la carta d'acomiadament. En síntesi, se l'acusa de "com a membre del Comitè de Direcció del Palau i Responsable del Departament Internacional de la Fundació, també compte amb responsabilitats no només pel fet de no haver vetllat pel patrimoni i la bona gestió de la Institució si no per haver resultat beneficiària directa d'algunes d'aquestes irregularitats" afegint a continuació que "es demostrarà que era plenament coneixedora i participi beneficiària en almenys algunes de les actuacions dutes a terme pel seu propi pare, Félix Millet".

Les tres irregularitats respecte de les quals s'imputa a la demandant la seva complicitat són:

1. Haver gaudit, juntament amb el seu marit, de dos viatges familiars -a la Polinèsia l'any 2006, i a les Illes Makdives, l'any 2008- que foren costejats, per decisió del seu pare, per l'Orfó Català i pel Consorci.

2. Que BONOIMA SL, societat patrimonial de la seva família, va facturar a la Fundació, mitjançant la factura núm. 3/2008, de data 22 de desembre de 2008, l'import de 278.075,20 euros (IVA inclos), per un suposat treball fet pel Departament d'Internacional, de la qual la demandant era la directora, amb la seva coneixença i participació, consistent en un "Estudi econòmic de mercat per a l'any vinent a l'estranger", del que no es té cap constància.

3. La desviació de fons del Palau de la Música que va comportar el seu

casament, celebrat al Palau de la Música el 28 de juny de 2008, i que va ser sufragat amb recursos de la Fundació per un import de 56.987,44 euros, al marge de no cobrir el lloguer pels espais i sales del Palau, amb un valor imputable de 26.784,54 euros.

Ja al final de la comunicació, i després de detallar les irregularitats imputades, ja com a conclusió, s'insisteix en el fet que el factor d'imputabilitat és el fet "palmari que el seu coneixement sobre aquests fets era ple i absolut".

"La seva implicació en aquests fets resulta inqüestionable, com ja s'ha exposat abans, no només per la seva condició de membre del Comitè de Direcció del Palau i Directora del Departament d'Internacional sinó encara més directament si cap en tant que beneficiària directa d'aquestes irregularitats (viatges i casament) i responsable màxima del Departament d'Internacional que rep una factura d'una empresa de la seva família per un servei mai prestat. Com a conseqüència d'això és palmari que el seu coneixement sobre aquests fets era ple i absolut".

V. La càrrega de la prova a l'acomodament disciplinari

L'art. 54.1 de l'Estatut dels treballadors estableix que el contracte de treball pot extinguir-se per decisió de l'empresari per mitjà d'acomodament basat en un incòmpliment "greu" i "culpable" del treballador, la càrrega probatòria del qual, segons també disposa l'art. 105.1 de la Llei de procediment laboral, correspon a l'empresari.

En raó d'això, corresponia a l'entitat demandada no només acreditar que la demandant va gaudir de les despeses (viatges i boda) sufragades per la Fundació, fet admes per ella ja d'entrada en ratificar la demanda, sinó que ho feu –tal com s'afirma a la carta d'acomodament- amb ple coneixement d'aquest irregular i reprobable finançament. I acreditar també la "connivència" imputada en el desviament de fons per mitjà de l'abonament d'una factura falsa.

VI. El resultat de la prova practicada a l'acte del judici del dia 12.7.10

Aquesta càrrega probatòria de la demandada respecte al "palmari" coneixement de les irregularitats i de connivència per part de la demandant no s'assolí satisfactoriament el dia del judici:

En efecte, Clara Millet, en la prova d'interrogatori practicada a proposta de la demandada, negà categòricament tenir cap coneixement ni que les despeses dels viatges i de la seva boda havien estat assumides per la Fundació, ni haver encarregat o autoritzat o ni tant sols conèixer l'inexistent "Estatl econòmic de mercat per a l'any vinent a l'estranger", que permeté al seu pare desviar en benefici propi l'import de la factura de 278.000 euros.

La radical negativa de la demandant, expressada en termes congruents i creïbles, es veu notablement reforçada pel fet que la demandant no consta imputada a les actuacions penals en curs, quant, d'haver trobat indicis la Fiscalia o el Jutjat d'Instrucció del coneixement i connivència de la demandant respecte a les irregularitats imputades (especialment pel fa a la imputada "connivència amb els Srs. Millet i Manall per tal de desviar fons del Palau al patrimoni privat de la seva família"), cal pensar que, després de la exhaustiva investigació i precisament per ser la filla de Félix Millet i directora del Departament Internacional, si ho estaria.

Aquesta categòrica negativa de la demandant i la manca d'imputació a les actuacions penals en curs obligava a la demandada a acreditar el coneixement i connivència de la demandant en les actuacions irregulars imputades, tal com estableix l'art. 105.1 de la Llei de Procediment Laboral i afirmava poder fer a la carta d'acomodament ("...es demostraria que era plenament coneixedora i particip i beneficiària en almenys algunes de les actuacions irregulars...").

La prova aportada per la Fundació el dia del judici, però, com ja s'ha avançat, resultà manifestament insuficient.

Quant a la prova documental, cap document evidència ni permet inferir el pretès coneixement i pel que fa a la prova pericial practicada, el mateix economista de l'empresa Deloitte, autor de l'informe pericial aportat (en el qual es basa la carta d'acomodament), a preguntes d'aquest magistrat, ha reconegut clarament que no hi havia cap element en el seu informe que permetés no ja acreditar, sinó ni tant sols inferir que la demandant havia de tenir coneixement de les irregularitats imputades (més enllà del títol de l'estudi, que el podria vincular amb el Departament Internacional dirigit per la demandant). La mateixa resposta ha donat l'altra perita proposada per la demandada, la subdirectora general de Control d'Empreses i Entitats Públiques del Departament d'Economia, en ratificar el seu informe respecte a l'exercici de 2008 del Consorci (doc. núm. 24 de la dda).

En l'informe final de conclusions, la lletrada de la demandada, conscient de no haver assolit satisfactoriament la càrrega de la prova que li corresponia, al·legà que, atesa la condició de filla d'un Félix Millet, de participar de les despeses irregularment sufragades i de ser membre d'insàncies directives, calia establir la presumpció del ple coneixement de les mateixes.

Efectivament, l'art. 386.1 de la Llei d'Enjudicialment Civil possibilita que a partir d'un fet admes o provat, el tribunal pugui presumir la certesa d'un altre fet, si entre el fet admes o demostrat i el presumpte hi ha un enllaç precís i directe segons les regles del criteri humà.

En raó d'aquesta al·legació, i en ordre a determinar si s'acreditaven fets o circumstàncies que permetessin establir la presumpció postulada per la demandada, s'acordaren -en base a la facultat que preveu l'art. 88 de la Llei de procediment laboral- diligències probatòries per decidir millor, que es practicaren el 19.12.10.

VII. El resultat de la prova per decidir millor practicada el 19.12.10

I la prova practicada el dia 19.12.10, ja s'avança, en lloc de propiciar la constatació de "fets base" que permetessin establir la presumpció, més aviat a aportar raons per a descartar-la:

En primer lloc, i pel que fa a les actes aportades de l'anomenat Comitè de Direcció, del qual la demandant formava part, ha confirmat el que ella ja declarà a l'acte del judici, i no ha desvirtuat la demandada: es tractava d'un òrgan no estatutari de coordinació, en determinats aspectes, de les tres entitats integrades en el Palau (Fundació, Orfeó i Consorci), que creà Félix Millet "perquè els assistents, en representació dels diferents departaments de la casa, tractin els temes generals que puguin afectar a tothom i que cadascú pugui expressar la seva opinió lliurement, sense cap tipus de recança, per tal de poder debatre obrerament qualsevol problema que pugui sorgir" i que el convoava quan ho considerava oportú, a fi de consensuar determinades qüestions, però sense participar en cap cas en la gestió financera ni rebuïtiva, ni per tant, tenir cap implicació en les irregularitats imputades. Per tant, no es pot inferir el coneixement de les mateixes per part de la demandant pel sol fet de ser-ne membre, en contra del que es raona a la carta d'acomodament, conclusió que es veu reforçada pel fet -en el qual s'entrarà més endavant- que no ha estat imputada en les actuacions penals en curs.

Pel que fa a la prova testimonial, l'espòs i la mare de la demandant, en les seves declaracions, han estat congruents amb la prèvia declaració d'ella, feta una setmana abans. Tot i que això era previsible, no es podia descartar -i aquest era la raó d'haver acordat aquesta prova- que en algun detall entressin en contradicció -especialment pel que fa a les despeses del casament i al finançament dels viatges familiars- cosa que no ha succeït.

En tot cas, la declaració testimonial que ha resultat determinant en ordre a no establir la presumpció de coneixement i/o complicitat de la demandant en les irregularitats detectades ha estat la de l'actual director general, Joan Llinares, i de l'actual presidenta, Mariona Carulla. En efecte, ambdós s'han centrat, exclusivament, com a únic element de connivència de la complicitat de la demandant, en l'informe pericial de l'empresa Deloitte ja esmentat (doc. núm. 16 de la demandada), informe que -com ja s'ha explicat i sclarí el seu mateix autor en ratificar-lo el dia del judici- en cap moment estableix ni raona aquesta complicitat.

A més, les declaracions creuades de Mariona Carulla i la demandant -en la part

coincident- ha permès establir un fet certament rellevant, que no havia aforat el dia del judici: Clara Millet, ja en el mes de setembre, en fer-se públics els greus fets consoos pel seu pare (o part dels mateixos), quan ella ja havia assumit la presidència, li proposà d'arribar a un acord per tal de cessar, a la qual cosa ella li transmeté que podia seguir treballant, que havia fet una bona gestió al Departament Internacional, i que confiaven en ella.

El cert és que la seqüència temporal dels fets abona també la conclusió que els actuals rectors del Palau, el director general i la presidenta, en cap cas han tingut el pretès convenciment-que no prova plena- del coneixement i complicitat de la demandant en la reproblable actuació del seu pare. No s'explica, sinó, com és que, mentre ja acomiadaren a finals de setembre i primers d'octubre a Gemma Montall, Rosa Garicano i Elisabeth Barberà, en el cas de la demandant no ho fan fins a mitjans de novembre. De ser cert que Clara Millet era la "mà dreta" del seu pare i la possible " successora in pectore" - com ha vingut a dir Mariona Carulla- no s'acaba d'entendre perquè no l'acomiadaren de forma immediata, ja el mateix mes de setembre, com a la resta de persones vinculades estretament a l'anterior direcció i per tant, presumptament conecedores de les pràctiques fraudulentos ordenades per Félix Millet).

A preguntes d'aquest magistrat respecte d'aquest retard en acomiadar a la demandant (cas de ser certa la plena convicció que tenen del seu coneixement i complicitat), ambdós han respost que preferien esperar al resultat de l'investigació interna per tenir-ne una prova plena, resposta -però- que no resulta gaire convincent quan, segons és de veure a la pàgina número 8 de l'informe pericial de Deloitte (foli 354), la demandant ni tant sols fou considerada "*Persona Objeto de Investigación*", com si ho eren, a més de Félix Millet i Jordi Montall, altres membres de l'equip directiu, tots ells integrats en el que podem anomenar com a "circuit financer" del Palau.

I, finalment, una reflexió d'estricta sentit comú abona també el criteri de no establir la presumpció del coneixement i/o complicitat de la demandant, qui, com en Félix Millet, va aconseguir enganyar a totes les personalitats i institucions representades a la Junta Directiva i al Patronat de les tres entitats integrades al Palau (entre elles, a l'actual presidenta i als representants de la Generalitat, l'Ajuntament i el Ministeri de Cultura al Consorci) i, de retruc, a l'anomenada "societat civil" catalana -donant una imatge de respectabilitat, implicació i compromís cultural amb el país- bé podia perfectament enganyar -per les mateixes raons, sinó més- a la seva filla, ocultant-li també a ella la seva actuació reproblable a fi de mantenir-la al marge de la mateixa.

VIII. Conclusió

Per tant, ni s'ha aportat cap prova del pretès coneixement i complicitat de la demandant en les tres irregularitats reflectides a la carta d'acomiadament, ni concorden elements per establir-ne la presumpció. Quedi clar, però, que això no vol dir que aquest magistrat descarti totalment aquest coneixement. Senzillament, la demandada no ha aportat la necessària prova per acreditar-lo, i els elements concorrents impedeixen presumir-lo, sinó que per les raons abastament ja exposades.

I com ja s'ha raonat en el quart fonament jurídic, el coneixement i participació de la demandant en les actuacions irregulars referides a la carta d'acomiadament era, precisament, l'element d'imputabilitat indispensable per validar l'acomiadament impugnat com a procedent.

El sol fet d'haver estat beneficiària -incoñscient- de dues d'aquestes actuacions irregulars, en creure que les despeses de la seva boda i dels viatges en què participà els sufragava el seu pare (presumpció lògica, atesa la fortuna personal dels seus pares, d'origen familiar), podrà justificar, en el seu cas, l'acció de rescabament que la Fundació ja ha anunciat contra la demandant, però no pot legitimar, per si sol, la procedència de l'acomiadament.

El raonament de que qui com a filla es beneficià de l'actuació irregular del seu pare n'ha d'arrossegar també, les conseqüències negatives (que segur que també les ha tingut), comprensible des d'altres perspectives, no pot ser-ho en l'àmbit judicial i en rigor jurídic a l'hora d'enjudiciar un acomiadament la premissa fàctica del qual ni ha quedat acreditada ni es pot presumir.

La demanda, per tant, ha de ser estimada respecte la seva pretensió subsidiària, la declaració d'improcedència de l'acomiadament, descartada -com ja s'ha raonat- la pretesa inconstitucionalitat de l'acomiadament.

Atesos els raonaments exposats,

DECIDEIXO

Estimar parcialment la demanda interposada per CLARA MILLET VALLÉS contra FUNDACIÓ ORFEO CATALÀ-PALAU DE LA MÚSICA CATALANA, declarar la improcedència de l'acomiadament notificat el 12.11.09 i condemnar la demandada a la seva immediata readmissió o a l'abonament d'una indemnització de 79.098,12 euros, segons opció que haurà de fer en els cinc dies posteriors a la notificació de la present sentència, i a l'abonament dels salaris de tramitació produïts a partir del 25.11.09 (data d'alta mèdica) fins a l'esmentada data de notificació.

Notifiqueu aquesta Sentència a les parts, feu-los saber que no és ferma i que s'hi pot interposar recurs de suplicació en contra al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, en els cinc dies següents a aquesta notificació. En cas que es presenti recurs, cal anunciar-lo en aquest jutjat, per escrit o en comparecences, acreditant, en tot cas, haver consignat a l'entitat bancària BANESTO, oficina 2015, en el compte corrent nòm. la quantitat objecte de condemna, i que ha dipositat la quantitat de 150.25 euros en el compte corrent nòm. del mateix banc, ingressos ambdós que s'han de fer per separat.

Ho pronuncio, ho mando i ho jutjo.

DILIGÈNCIA.- La Sentència anterior ha estat publicada i llegida en audiència pública pel magistrat que la subscriu, l'original es conservarà en el llibre corresponent i s'unirà per certificació a les actuacions. En dono fe.